

China's military dynamics in the Indo-Pacific region and its reflection on Australia's security strategy (2021–2024)

Saman Pasand Aghajani*¹

Asghar Keivan Hosseiny²

Received: 2025-03-30

Revised: 2025-09-26

Accepted: 2026-08-23

Available Online: 2026-09-16

How to cite this article:

Pasand Aghajani, S., Keivan Hosseiny, A (2026). China's military dynamics in the Indo-Pacific region and its reflection on Australia's security strategy (2021-2024), *Iranian Research Letter of International Politics*, 14 (02), 323 - 347 .(in Persian with English abstract) <https://doi.org/10.22067/irlip.2026.92829.1657>

Extended abstract

1- INTRODUCTION

In recent years, China has attempted to rapidly increase its military capabilities through extensive investment, modernization of its armed forces, and development of advanced weapons in order to secure its strategic interests globally. China's military presence in the Indo-Pacific region allows it to increase its military power and move closer to Australia, the United States' main ally in the region. In fact, Australia plays a pivotal role in the security architecture of the Indo-Pacific region, a country that uses its strategic position, alliances, and defense capabilities to address evolving challenges in the region. Therefore, Beijing's military expansion and uncertainty about China's true intentions have led to widespread security concerns from Australia regarding China's rise, which could pose serious challenges not only for Canberra but also for the regional security architecture and Washington. The research findings show that Beijing's increased military presence in the Indo-Pacific region from 2021 to 2024 has, on the one hand, led to ambiguity in the Australian government's assessment of China's intentions, and on the other hand, has paved the way for a fundamental revision of Australia's security strategy, in the form of developing a comprehensive security approach to strengthen and maximize Australia's relative power in the region.

2- THEORETICAL FRAMEWORK

The theoretical framework of the present study is based on the theory of offensive realism, which has a prominent position among international relations theories. Using a strong analytical logic and a critical approach, this theory analyzes the behavior of states in the anarchic structure of the international system and emphasizes the security and power-seeking requirements of international actors. Offensive realists believe that states should maximize their authority because chaos makes it difficult to achieve security. It should be noted that offensive

1. M.A in International Relations. Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran. (Corresponding Author Email: samanaghajan9769i@gmail.com)

2. Professor, Department of International Relations, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran.

realism has a pessimistic view of the international system because it considers the competition between great powers for hegemony to be endless.

3- METHODOLOGY

This research uses a qualitative method and a descriptive-analytical approach. This article aims to analyze and assess the consequences of China's military presence in the Indo-Pacific region, and in particular for Australia, which can be considered crucial for Canberra's national security and Australian policymakers. Data and information have been collected through library research, including specialized library searches, internet resources, databases, and news agencies.

4- RESULTS & DISCUSSION

China's military presence in the Indo-Pacific region is not only based on its strategic and security objectives, but also a response to changing global power equations and increasing competition with the United States and its allies. Therefore, Beijing's extensive efforts to modernize its military, develop its naval capabilities, and dominate key waterways in the Indo-Pacific are in line with these goals. Mearsheimer believes that in an anarchic international environment, states can never be sure that the military power of others is solely for defense and therefore must always strive to strengthen their own power, which causes competition and increases tensions, because states cannot be sure of the future intentions of others. Based on this approach, Australia is concerned about China's real role and objectives in the region and follows China's political behavior with ambiguity, fear, and uncertainty. In this regard, Australian military officials believe that China's military movements and maneuvers near Australian waters demonstrate the sensitivity of the issue and confirm China's unreliability in regional developments. In fact, Australia's military capabilities are perceived as insufficient to manage major threats to the country's leaders, and Australian political leaders are keen to improve their position in the regional security architecture by developing their missile system and military equipment. In this regard, the Albanese government has moved quickly to establish a local guided missile production facility through a defense partnership with Lockheed Martin Australia. In addition, another issue that attracted the attention of analysts is related to the issue of Australia's National Defense Strategy, along with the Integrated Investment Program, which is a plan to ambitiously transform the Australian Defense Force into a focused and integrated force capable of protecting Australia's national security for decades to come.

5-CONCLUSION & SUGGESTIONS

Studies show that the expansion of China's military power in the Indo-Pacific region, especially the increase in Beijing's naval capabilities (including having the world's largest fleet in terms of the number of ships and the militarization of islands) within the anarchic framework of the international system, has caused fear, concern, and deep uncertainty in countries in the region, including Australia, and has ultimately led to fundamental changes in the region's strategic environment. China's growing maritime power has created the possibility for Beijing

to threaten Australia's maritime access to markets and resources, potentially challenging Australia's vital and existential interests. In such circumstances, Australia is trying to change its approach to security issues and restore its strategic position as Washington's most important strategic ally in the region by strengthening its security relations with the United States, modernizing its defense forces, and focusing on developing long-range attack capabilities. Finally, this study suggests that the Australian government adopt a multilateral approach with a long-term perspective towards China's expanding military presence in the region and, by considering the role of diplomacy in resolving regional disputes, create lasting peace and stability in the region.

Key words: Indo-Pacific, China, Australia's Security Strategy, Offensive Realism, Military Modernization

پژوهشنامه ایرانی
سیاست بین الملل
دوره ۱۴، شماره دو
شماره پیاپی ۲۸
بهار و تابستان ۱۴۰۵

دوره انتشار: دو فصلنامه
شاپا چاپی: ۲۳۳۲۲-۳۴۷۲
شاپا الکترونیک: ۲۷۱۷-۳۴۰۲

doi 10.22067/irlip.2026.92829.1657

مقاله پژوهشی

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۱/۱۰

تاریخ بازنگری: ۱۴۰۴/۰۷/۰۴

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۵/۰۶/۰۱

تاریخ انتشار: ۱۴۰۵/۰۶/۲۵

پویایی‌های نظامی چین در منطقه ایندوپاسیفیک و بازتاب آن بر راهبرد امنیتی استرالیا (۲۰۲۱-۲۰۲۴)

سامان پسند آقاجانی^{۱*} ID

اصغر کیوان حسینی^۲ ID

چکیده

منطقه ایندوپاسیفیک به واسطه افزایش حضور نظامی چین طی سالیان اخیر، به محور اصلی بحث‌ها در نظام بین‌الملل تبدیل شده است. چین با بهره‌گیری از توانمندی‌های اقتصادی خود، درصدد گسترش نفوذ خود در این منطقه بوده تا منافع ملی خود را در چهارچوب رقابت هژمونیک با آمریکا به شکلی گسترده‌تر تعریف نماید. تداوم این روند نگرانی‌های جدی را در میان کشورهای منطقه، از جمله استرالیا، ایجاد کرده است. استرالیا، به عنوان یک قدرت منطقه‌ای و بازیگری سنتی در اقیانوس آرام، در پی تشدید حضور نظامی چین، با چالش‌های پیچیده‌ای در حوزه‌های امنیتی خود مواجه شده است. بنابراین پرسش اصلی پژوهش حاضر این است که افزایش حضور نظامی پکن در ایندوپاسیفیک در بازه زمانی ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۴ چه تأثیری بر راهبرد امنیتی استرالیا داشته است؟ یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که افزایش حضور نظامی چین در ایندوپاسیفیک در زمان مذکور، از یک سو موجب تشدید بی‌اعتمادی و ابهام در ارزیابی نیت چین از سوی دولت استرالیا شده، و از سوی دیگر زمینه‌ساز بازنگری اساسی در راهبرد امنیتی استرالیا، در قالب تدوین یک رویکرد جامع امنیتی به منظور تقویت و به حداکثر رساندن قدرت نسبی استرالیا در منطقه شده است. این پژوهش با بهره‌گیری از روش کیفی و رویکرد توصیفی-تحلیلی نگارش شده است.

کلیدواژه‌ها: ایندوپاسیفیک، چین، راهبرد امنیتی استرالیا، واقع‌گرایی تهاجمی، نوسازی نظامی

۱. دانش‌آموخته روابط بین‌الملل، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران. (نویسنده مسئول) samanaghajan9769i@gmail.com

۲. استاد روابط بین‌الملل دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

asgharkeivanhosseiny@gmail.com

مقدمه

کشور چین طی سالیان اخیر با سرمایه‌گذاری گسترده، مدرن‌سازی نیروهای مسلح و توسعه‌ی تسلیحات پیشرفته، تلاش کرده است تا توانمندی‌های نظامی خود را به سرعت افزایش داده تا بدین صورت منافع استراتژیک خود را در سطح جهانی تأمین نماید. بر این اساس، پکن به دنبال تبدیل شدن به یک قدرت بزرگ جهانی بوده و تمایل دارد تا نقش بزرگ‌تری در نظام بین‌الملل ایفا نماید، این درحالی است که دستیابی به چنین هدفی نیازمند داشتن توانمندی‌های نظامی مدرن و قوی بوده که پکن با تکیه بر رشد سریع اقتصادی، منابع مورد نیاز برای مخارج نظامی و توسعه تکنولوژی خود را فراهم نموده است. متعاقب چنین رویکردی، نوسازی نظامی چین، موازنه قدرت و چشم‌انداز ساختار امنیتی در منطقه ایندوپاسیفیک را تغییر داده است. در چنین شرایطی بسیاری از تحلیلگران معتقدند که توسعه قدرت نظامی چین به یک مسئله مهم برای ثبات ساختار امنیت جهانی به ویژه برای ثبات و امنیت در منطقه ایندوپاسیفیک تبدیل شده است. به علاوه، در ارتباط با حضور چین در ایندوپاسیفیک باید توجه داشت که این کشور کمک‌های خارجی بسیار زیادی برای کشورهای منطقه نظیر فیجی، پاپوآ گینه نو، و آنوآتو و تونگا را، در قالب پروژه‌های توسعه زیرساخت، همکاری اقتصادی، تجارت و سرمایه‌گذاری و کمک‌های انسان دوستانه فراهم نموده است. در بخش دفاعی و نظامی، اگرچه چین به طور رسمی کمک نظامی و همکاری با کشورهای جزیره‌ای اقیانوس آرام را منتشر نمی‌کند، اما طی دو دهه گذشته این کشور به طور مداوم به چهار کشور جزیره‌ای اقیانوس آرام کمک نظامی کرده است. از سویی دیگر، امضای پیمان امنیتی بین چین و جزایر سلیمان در سال ۲۰۲۲ نیز گامی تاریخی برای هر دو کشور در نظر گرفته شده و در عین حال پتانسیل بیشتری را برای چین به منظور دستیابی نظامی به جزایر اقیانوس آرام باز می‌کند. حضور نظامی چین در منطقه به این کشور اجازه می‌دهد تا قدرت نظامی خود را افزایش داده و به استرالیا به عنوان متحد اصلی ایالات متحده در منطقه نزدیک‌تر شود. در واقع استرالیا نقشی محوری در ساختار امنیتی منطقه ایندوپاسیفیک داشته و کشوری است که از موقعیت استراتژیک، اتحادها و قابلیت‌های دفاعی خود برای مقابله با چالش‌های در حال تحول در منطقه استفاده می‌کند. استرالیا در تقاطع اقیانوس هند و اقیانوس آرام واقع شده و همین مسئله آن را در مرکز پویایی‌های امنیتی ایندوپاسیفیک قرار داده است. در زمینه مسائل امنیتی، استرالیا مأموریت کمک منطقه‌ای جزایر سلیمان (RAMSI) را رهبری کرده و عضو فعال مشارکت‌های امنیتی منطقه‌ای مانند مجمع جزایر اقیانوس آرام، سازمان همکاری اقتصادی و توسعه اقیانوس آرام جنوبی، و عضویت در کوآد با ایالات متحده آمریکا، ژاپن و هند بوده است. از سویی دیگر، یکی از اهداف اصلی استرالیا در حفظ امنیت منطقه‌ای، اطمینان حاصل کردن از این مسئله است که کشورهای منطقه قادر به محافظت از حاکمیت خود و مقابله با تهدیدات امنیتی باشند، بویژه اطمینان از اینکه هیچ قدرت خارجی تهدیدی بالقوه برای استرالیا ایجاد نکند. بنابراین توسعه نیروی نظامی پکن و عدم قطعیت نسبت به نیت واقعی چین، باعث شده است تا نگرانی‌های امنیتی گسترده‌ای از جانب استرالیا در قبال خیزش چین شکل گرفته، که می‌تواند

چالش‌های جدی را نه تنها برای کانبرا بلکه برای ساختار امنیتی منطقه و واشنگتن نیز به همراه داشته باشد. بدین ترتیب پژوهش حاضر درصدد پاسخ به این پرسش است که افزایش حضور نظامی پکن در ایندوپاسیفیک در بازه زمانی ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۴ چه تأثیری بر راهبرد امنیتی استرالیا داشته است؟ در پاسخ به پرسش فوق، این فرض مطرح می‌گردد که افزایش حضور نظامی چین در منطقه ایندوپاسیفیک طی بازه زمانی مد نظر، علاوه بر تشدید بی‌اعتمادی و عدم قطعیت دولت استرالیا در قبال اهداف واقعی چین، زمینه‌ساز بازنگری اساسی در سیاست‌های امنیتی استرالیا به منظور تسریع در توانایی‌های تهاجمی این کشور و به حداکثر رساندن قدرت نسبی آن در منطقه شده است. روش پژوهش حاضر کیفی بوده و شیوه گردآوری اطلاعات کتابخانه‌ای که با بررسی مقالات، گزارش‌ها و متون مرتبط صورت پذیرفته است.

۱. پیشینه پژوهش

برای بررسی و تحلیل موضوع، به برخی از پژوهش‌های صورت گرفته در این زمینه اشاره خواهیم نمود. آبیان دهمار آوریل^۱ و هندرا مائوجانا ساراگی^۲ در مقاله خود «استراتژی دفاعی استرالیا در مقابله با تهدیدات احتمالی چین در منطقه آسیا و اقیانوسیه» تلاش کردند تا با بهره‌مندی از مفهوم سیاست خارجی، نخست به تشریح خطر و تهدید چین برای استرالیا در منطقه ایندوپاسیفیک پرداخته و سپس با اشاره به استراتژی دفاعی جدید کانبرا، تاکتیک‌های این کشور را (شامل توانمندی‌های نظامی، دیپلماسی، اتحاد و ائتلاف سازی با شرکای سنتی) برای مقابله با خطر و تهدید چین مورد بررسی و ارزیابی قرار دهند. همچنین، نیک بیزلی^۳ در مقاله‌ای تحت عنوان «کوآد، آکوس و چندجانبه‌گرایی کوچک»^۴ استرالیا: ظهور چین و رویکردهای جدید به همکاری امنیتی» سعی نمود تا رویکرد کشور استرالیا را در قبال پیمان‌های کوآد و آکوس مورد بررسی قرار داده، و به چرایی چرخش کانبرا برای ایجاد اتحادیهایی نظیر کوآد و آکوس پرداخته، و دلایل تغییر محیط امنیتی آسیا را با در نظر گرفتن چین به عنوان یک منبع ایجاد عدم امنیت در منطقه مورد ارزیابی قرار دهد. پتروس فارنوبون^۵ در مقاله «ظهور چین و پیامدهای آن برای سیاست خارجی استرالیا» تلاش کرد تا با بهره‌گیری از نظریه واقع‌گرایی، نشان دهد که سیاست خارجی استرالیا به دلیل عدم قطعیت نسبت به نیت و اهداف واقعی پکن (تهاجمی یا صلح‌آمیز) در منطقه دچار نوعی دوگانگی و ابهام شده (منافع اقتصادی یا نگرانی‌های امنیتی) که همین موضوع می‌تواند برای سیاست‌گذاران استرالیایی با چالش‌هایی جدید همراه باشد. در نهایت، ژو فی ژانگ^۶ و زیهان وانگ^۷ در مقاله‌ی خود «جهت‌گیری مجدد روابط چین و استرالیا در قالب دیدگاه نظری معضل امنیتی» تلاش نمودند تا در وهله

1. Abyan Dhamar Averill

2. Hendra Maudjana Saragih

3. Nick Bisley

4. Minilateralism

5. Petrus Farneubun

6. Xuefei Zhang

7. Zihan Wang

نخست نشان دهند چرا استرالیا چین را به عنوان یک تهدید امنیتی می‌بیند، سپس با بررسی مسائل ژئوپلیتیکی میان دو کشور، نشان دادند که همین موضوع باعث شده تا دو کشور سیاست‌های خود را در منطقه در تضاد با یکدیگر تعریف نموده و به شکل عمیق‌تری در معضل امنیتی گرفتار شوند. در ارتباط با مقالات فارسی نیز، پسند آقاجانی و کیوان حسینی (۱۴۰۳) در مقاله‌ای با عنوان «استراتژی امنیتی استرالیا در منطقه ایندوپاسیفیک و متغیر مهار چین ۲۰۲۰-۲۰۲۳» سعی نمودند با بررسی تحولات منطقه‌ای و رقابت استراتژیک واشنگتن و پکن و نقش استرالیا به عنوان یکی از بازیگران کلیدی در منطقه، استراتژی امنیتی استرالیا را با توجه به متغیر مهار چین در منطقه، مورد ارزیابی قرار داده و به تبیین دوگانگی امنیتی-اقتصادی در راهبرد امنیتی استرالیا بپردازند. بررسی ادبیات و پیشینه پژوهش نشان می‌دهد که در وهله نخست یک ضعف پژوهشی آشکار به ویژه در منابع فارسی مرتبط به موضوع مورد بحث وجود دارد و در عین حال، سایر پژوهش‌های به عمل آمده به رغم پردازش برخی از داده‌ها و بررسی متغیرهای گوناگون در ارتباط با گسترش قدرت نظامی چین در منطقه و پیامدهای آن، همچنان حاوی برخی شکاف‌های تحقیقاتی گسترده بوده‌اند. از جمله اینکه در منابع موجود تا کنون پژوهشی منسجم در راستای بررسی مهم‌ترین پیامدهای گسترش نظامی پکن برای استرالیا و چگونگی کاربست و تحلیل این پیامدها با عنایت و بهره‌گیری از نظریه واقع‌گرایی تهاجمی نگارش نشده است. بنابراین آن چیزی که مقاله حاضر قصد دارد به ادبیات موجود اضافه کند، تحلیل، تبیین و ارزیابی پیامدهای حضور نظامی چین در منطقه ایندوپاسیفیک و به ویژه برای استرالیا بوده، که می‌تواند برای امنیت ملی کانبرا و سیاست‌گذاران استرالیایی با توجه به لزوم تدوین یک راهبرد امنیتی کارآمد در منطقه، حیاتی تلقی شود. این پژوهش با بر طرف کردن خلأ پژوهش‌های گذشته، نشان می‌دهد گسترش حضور نظامی چین در منطقه چگونه منجر به بازنگری در راهبرد امنیتی استرالیا و افزایش بی‌اعتمادی و نگرانی برای کانبرا در قبال رویکرد نظامی چین در منطقه شده است. این پژوهش با بهره‌مندی از منابع کتابخانه‌ای، مقالات، پایگاه‌های خبری و اسناد دفاعی استرالیا نگارش شده است.

۲. چهارچوب نظری

چهارچوب تئوریک پژوهش حاضر متکی بر نظریه واقع‌گرایی تهاجمی است که در میان نظریه‌های روابط بین‌الملل جایگاه برجسته‌ای دارد. این نظریه، با بهره‌گیری از یک منطق تحلیلی قوی و رویکردی انتقادی، رفتار دولت‌ها را در ساختار آنارشیک نظام بین‌الملل تحلیل کرده و بر الزامات امنیتی و قدرت‌طلبانه بازیگران بین‌المللی تأکید می‌ورزد. نظریه واقع‌گرایی تهاجمی بر قدرت‌های بزرگ تمرکز دارد زیرا این دولت‌ها بیشترین تأثیر را بر آنچه در سیاست بین‌الملل اتفاق می‌افتد، دارند و سرنوشت همه دولت‌ها - چه قدرت‌های بزرگ و چه قدرت‌های کوچک‌تر - در درجه اول توسط تصمیمات و اقدامات کسانی که بیشترین توانایی را دارند، تعیین می‌شود (Mearsheimer, 2001:5). رئالیست‌های تهاجمی معتقدند که دولت‌ها باید اقتدار خود را به حداکثر برسانند زیرا هرج و مرج، دستیابی به امنیت را کمیاب می‌کند و با توجه به تغییر مداوم موازنه قدرت جهانی، دولت‌ها نسبت به انباشت قدرت برای تضمین امنیت خود محتاط هستند (Woldearegay, 2024:4). اساساً باید توجه داشت که رئالیسم تهاجمی دیدگاهی بدبینانه

نسبت به نظام بین الملل دارد زیرا رقابت میان قدرت های بزرگ برای هژمونی را بی پایان می داند (Alenezi, 2020:103). قدرت به عنوان مهم ترین عامل در روابط بین الملل قلمداد می شود؛ زیرا بر اساس سطح قدرت، دولت ها به دو دسته قدرتمند و ضعیف تر تقسیم می شوند. از این رو، قدرت نه تنها به عنوان نیروی محرکه بلکه به عنوان عنصر و اصل بنیادین در تحلیل و تبیین سازوکارهای روابط بین الملل شناخته می گردد (Lomia, 2020: 595). مرشایمر معتقد است قدرت، واحد پول سیاست قدرت های بزرگ است و دولت ها برای به دست آوردن آن در میان خود رقابت می کنند، همان طور که پول برای اقتصاد اهمیت دارد، قدرت برای روابط بین الملل اهمیت دارد (Mearsheimer, 2001:12). مرشایمر مدعی است که ماهیت آنارشیک نظام بین الملل باعث عدم قطعیت نیت می شود که ناگزیر خودیاری و معضل امنیتی را به همراه دارد و از نظر او «ترس» جوهر غم انگیزه سیاست بین الملل را به دلیل هرج و مرج، خودیاری و معضل امنیتی تشکیل می دهد، بنابراین دستیابی به همکاری بسیار سخت بوده و در نتیجه آن درگیری و حتی جنگ اجتناب ناپذیر خواهد بود (Pasand Aghajani & Keivan Hosseiny, 2024:146). مرشایمر بر این باور است که در نظام بین المللی آنارشیک، دولت ها برای تأمین امنیت خود به طور مستمر به دنبال افزایش قدرت هستند؛ زیرا آن ها نمی توانند نیت ها و اهداف دیگر دولت ها را به درستی ارزیابی کنند، بنابراین اتخاذ رویکردی تهاجمی و تلاش برای تبدیل شدن به یک دولت هژمونیک، بهترین راه برای تضمین امنیت خویش محسوب می شود (Zhang, 2022:290). بر اساس دیدگاه مرشایمر، این نوع رفتار ناشی از ترس و نگرانی های موجود از وضعیت هرج و مرج گونه نظام بین الملل است که با انگیزه بقای دولت ها توجیه می شود. این ضرورت بقا منجر به اتخاذ سیاست های تهاجمی از سوی بازیگران بین المللی می گردد و مبنای نظریه واقع گرایی تهاجمی را شکل می دهد.

نظریه مرشایمر ریشه در این ایده دارد که تلاش برای کسب قدرت، واکنشی منطقی به نظام بین المللی آنارشیک است و برای بقا ضروری است. مرشایمر در مورد اینکه چرا قدرت های بزرگ جهانی و منطقه ای، برای کسب قدرت و جایگاه برتر با هم رقابت می کنند، پنج مفروض اساسی را در ارتباط با نظام بین الملل بیان می کند (Salehi & Zare, 2018:96). نخست آنارشیک بودن نظام بین الملل؛ مرشایمر آنارشی را یک اصل نظم دهنده می داند و این بدین معنی است که هیچ مرجع یا داور نهایی که بالاتر از دولت ها باشد وجود ندارد (Mearsheimer, 2006:73). دوم قابلیت های قدرت تهاجمی دولت ها؛ قدرت های بزرگ اساساً دارای حدی از توانمندی های نظامی تهاجمی هستند که توان صدمه زدن به یکدیگر را دارند (Mokarmipour et al, 2023:8). سوم عدم قطعیت نیت و مقاصد دولت های دیگر؛ دولت ها این توانایی را ندارند تا از نیت و اهداف واقعی سایر بازیگران آگاهی پیدا کنند بنابراین این نگرانی که دولت های دیگر از توانایی های نظامی تهاجمی خود علیه شان استفاده کند همیشه وجود خواهد داشت. چهارم، هدف نهایی کشورها بقاست. مرشایمر بر این باور است که دولت ها در فرایند حفظ و تضمین بقای خود، علاوه بر تقویت توانمندی های خویش، به صورت فعال به مهار و کنترل ظهور نیروهای رقیب و ممانعت از افزایش ظرفیت قدرتی آنان می پردازند تا از تهدیدات احتمالی علیه امنیت و تداوم حاکمیت خود پیشگیری نمایند. پنجم، قدرت های بزرگ، بازیگران منطقی هستند. جایی که هدف بقا آن ها را مجبور می کند هنگام تدوین استراتژی های تهاجمی خود بسیار

محتاط باشند (Alenezi, 2020:104). مرشایمر معتقد است که کنار هم قرار دادن این مفروضات نشان می‌دهد که جهان واقع‌گرای تهاجمی مکان بسیار خطرناکی است، جایی که مناسب‌ترین استراتژی برای بقای دولت‌ها، آماده‌سازی برای بدترین و اجرای سیاست خارجی تهاجمی با حداکثر کردن قدرت نسبی‌شان است (Mysicka, 2021:66). در این پژوهش با بهره‌گیری از یک چهارچوب تحلیلی منسجم، ابتدا به تحلیل «قدرت نظامی» چین بر اساس مفروضات ۱، ۲ و ۵ نظریه واقع‌گرایی تهاجمی مرشایمر پرداخته خواهد شد. سپس فرایند گسترش نفوذ سیاسی چین میان کشورهای منطقه، به منظور به دست آوردن «موقعیت هژمونیک» و تضمین امنیت در برابر تهدیدات بالفعل و احتمالی مورد ارزیابی دقیق قرار خواهد گرفت. در گام بعد، با توجه به مفروضات سوم و چهارم مرشایمر، رویکرد استرالیا نسبت به تحولات نظامی چین در منطقه، به ویژه ابعاد «ترس و عدم قطعیت» ناشی از آن، مورد تحلیل قرار گرفته و استراتژی امنیتی این کشور بر اساس برقراری «موازنه منطقه‌ای»، اتحاد با ایالات متحده آمریکا و شکل‌گیری ائتلاف‌های امنیتی مانند آکوس بررسی می‌شود. در پایان نیز، پیامدهای گسترش حضور نظامی چین برای استرالیا با تأکید بر نقش فعال استرالیا در رقابت راهبردی میان پکن و واشنگتن تبیین خواهد شد.

۳. قدرت طلبی چین در منطقه ایندوپاسیفیک

از دهه ۱۹۹۰، سراسر جهان شاهد حضور هر چه بیشتر چین، در عرصه‌های اقتصادی، سیاسی و امنیتی می‌باشد (Mehdizadeh & simbar, 2026:116). جمهوری خلق چین، یکی از کشورهای قدرتمند و روبه رشد، به‌ویژه در حوزه اقتصادی است که در سال‌های اخیر، بخش چشمگیری از منابع خود را به‌سوی افزایش قدرت نظامی سوق داده است (Asemani, 2023:3). گسترش قدرت نظامی و حضور چین در منطقه ایندوپاسیفیک نه تنها بر پایه اهداف استراتژیک و امنیتی این کشور استوار است، بلکه پاسخی است به تغییر معادلات قدرت جهانی و رقابت فزاینده با ایالات متحده و متحدان آن. به گفته‌ی مرشایمر، کشورهای بزرگ به طور طبیعی به دنبال افزایش قدرت خود برای تضمین امنیت و افزایش نفوذ در منطقه‌ی خود هستند و چین نیز از این قاعده مستثنی نیست؛ بنابراین، تلاش‌های گسترده پکن برای نوسازی نظامی، توسعه ظرفیت‌های دریایی و تسلط بر آبراه‌های کلیدی در ایندوپاسیفیک، در راستای تحقق این اهداف قرار دارد. این تلاش‌ها نه تنها شامل افزایش حضور نظامی و شبه‌نظامی در دریاهای جنوبی و شرقی چین، بلکه شامل مناطق نظامی جدید و ترتیبات امنیتی در سراسر منطقه ایندوپاسیفیک شده است (Walters, 2023). شی جین پینگ، رئیس‌جمهور چین، از سال ۲۰۱۳ با به دست گرفتن قدرت، روندی قاطع‌تر در سیاست‌های دیپلماتیک و تقویت موقعیت نظامی پکن را آغاز کرده و نیروهای نظامی چین به شکل فزاینده‌ای به ابزاری حیاتی برای تحقق اهداف سیاسی حزب کمونیست تبدیل شده‌اند و این کشور به طور ویژه تمرکز خود را بر گسترش حضور دریایی و نظامی‌سازی در مناطق حساس، به ویژه دریای جنوبی چین، معطوف کرده است. در حوزه نظامی، چین با عزم جدی به دنبال ایفای نقش فعال‌تر در تقویت توانمندی‌های نیروهای مسلح خود برای حمایت از استراتژی‌ها و اهداف سیاست خارجی است. در بازنگری قانون دفاع ملی چین در سال ۲۰۲۰، چین، ارتش آزادی بخش را مأمور تقویت منافع ملی در خارج از کشور و توانمندسازی در فعالیت‌های اقتصادی و دیپلماتیک جهانی و همچنین توسعه

هزینه‌های نظامی چین در قیاس با متحدان منطقه‌ای آمریکا. منبع AEI.org

ظرفیت‌های نظامی برای انجام وظایف عملیاتی خارج از مناطق مرزی، در راستای منافع امنیتی و حمایت از توسعه جهانی خود کرده است (Wijaya et al, 2022:70). ظرفیت عظیم اقتصادی چین در شرق آسیا، که رشد خود را از دهه ۱۹۸۰ آغاز کرده بود، موجب شد که این کشور در اوایل دهه ۱۹۹۰، رشد خیره‌کننده‌ای را به ثبت برساند (Meibodi & Pahlevani, 2024:33). همین مسئله باعث شده تا چین بیش از هر کشور دیگری برای ارتش خود هزینه کند؛ بر اساس گزارش موسسه تحقیقات صلح بین‌المللی استکهلم، در سال ۲۰۲۲، چین با ۲۲۹ میلیارد دلار معادل ۱۳ درصد از هزینه‌های دفاعی جهان را به خود اختصاص داده است (Walters, 2023). با وجود گزارش عمومی پکن در سال ۲۰۲۲، تحقیقات جدید نشان می‌دهد که سطح واقعی هزینه‌های نظامی چین حدود ۷۱۱ میلیارد دلار بوده است که تقریباً برابر با بودجه دفاعی ایالات متحده آمریکا در همان سال است (Eaglen, 2024). در سال ۲۰۱۷، رئیس‌جمهور شی اعلام کرد که قصد دارد ارتش چین را تا پایان سال ۲۰۴۹ به یک "ارتش در کلاس جهانی" تبدیل کند و به نظر می‌رسد سرمایه‌گذاری‌های او نیز نتیجه داده است. این موضوع زمانی آشکارتر خواهد شد که ما چین را با کشورهای همسایه و متحدان منطقه‌ای ایالات متحده در ایندوپاسیفیک مقایسه کنیم.

برخلاف ایالات متحده که سرمایه‌گذاری امنیتی در سراسر جهان دارد، منافع پکن در درجه اول در ایندوپاسیفیک تعریف شده است. امروزه منطقه ایندوپاسیفیک به عنوان کانون تحولات ساختاری نظام بین‌الملل مطرح است (Monavari & Azad, 2025:191). پکن همچنین از نیروهای امنیتی مانند گارد ساحلی و شبه نظامیان دریایی خود برای نظارت و تحت فشار قرار دادن بیشتر سایر کشورها استفاده

می‌کند؛ از آنجایی که گارد ساحلی و کشتی‌های دریایی غیرنظامی به طور کلی بخشی از ارتش محسوب نمی‌شوند، استفاده از آن‌ها به پکن این امکان را داده است که بدون ایجاد پاسخ نظامی متقابل توسط نیروهای آمریکایی یا سایر نیروهای منطقه، از منافع خود دفاع نماید. در همین راستا کشورهای منطقه نگران افزایش حضور نظامی چین در ایندوپاسیفیک هستند. صرف نظر از سطح همکاری امنیتی با ایالات متحده، هنوز این حس عمومی میان کشورهای منطقه وجود دارد که سیاست‌های ایالات متحده آمریکا در قبال منطقه ایندوپاسیفیک دچار انحراف شده است و بدیهی است که جنگ‌ها و بحران‌های متعدد در سطح جهان، بودجه کمک‌های آمریکایی را افزایش داده و سولاتی را در مورد میزان توجه حقیقی واشنگتن در قبال منطقه، مطرح کرده‌اند این درحالی است که مقامات آمریکایی تلاش کرده‌اند تا نشان دهند که ایالات متحده آمریکا به تعهدات خود در قبال ایندوپاسیفیک متعهد بوده است (Zhu-Maguire, 2024). این نکته به ویژه در شرایطی مطرح است که چین به سرعت در حال افزایش توان نظامی خود بوده و مقتدرانه در حال تثبیت جایگاه خود به عنوان یک قدرت بزرگ منطقه‌ای و فراتر از آن است.

از نظر رهبران چین، صرف بودجه دفاعی نوعی سرمایه‌گذاری مستمر برای ارتقای توان نظامی است تا کشور بتواند با پویایی‌های در حال تغییر در نظام بین‌الملل مقابله کند. به علاوه، چین به طور فزاینده‌ای توانایی خود را در ایجاد قابلیت‌های نظامی مدرن در اندازه و مقیاس، و توانایی ارائه این قدرت در منطقه نشان داده و این تغییر مقیاس‌ها باید زنگ خطر را در واشنگتن به صدا درآورد. آخرین گزارش سالانه پنتاگون به کنگره درباره ارتش چین بیان می‌کند که ارتش آزادی‌بخش خلق (PLA) در حال توسعه قابلیت‌های خود برای تقویت توانایی خود برای «درگیری و پیروزی در جنگ‌ها» علیه ایالات متحده آمریکا است. همچنین توسعه فناوری‌های مدرن نظامی مانند سیستم‌های موشکی ضدکشتی و ناوهای هواپیمابر، بخشی از تلاش‌های کلان چین برای تبدیل شدن به قدرت غالب منطقه بوده که می‌تواند چالشی جدی برای جایگاه جهانی ایالات متحده در آینده نزدیک، ایجاد کند. در همین زمینه، جان مولنار^۱ رئیس کمیته مجلس نمایندگان در بیانات خود در ارتباط با منطقه ایندوپاسیفیک اعلام داشت که چین سلاح‌های کافی برای غلبه بر دفاع هوایی و موشکی ما، که از پایگاه‌های ایالات متحده آمریکا در اقیانوس آرام محافظت می‌کنند را، دارد (Eaglen, 2024). رفتار و افزایش قدرت نظامی چین در ایندوپاسیفیک را می‌توان به عنوان بازتابی از یک استراتژی بلندمدت و همه‌جانبه امنیتی و سیاسی با هدف جابه‌جایی توازن قوا در ایندوپاسیفیک و در نهایت نظام بین‌الملل دانست. چین در تلاش است فاصله قدرت خود را با همسایگان قدرتمندی مثل هند، ژاپن و استرالیا افزایش داده و نفوذ ایالات متحده آمریکا را در منطقه کاهش دهد، حتی اگر این به معنای ایجاد تنش و تقابل نظامی باشد. این ایده همواره وجود دارد که چین به دنبال تحمیل هژمونی منطقه‌ای است، نه به واسطه ایدئولوژی یا سیاست‌های داخلی، بلکه به دلیل ضرورت بقا در یک سیستم بین‌المللی که فاقد هماهنگی مرکزی است. همه این علائم نشان می‌دهد که رفتار چین برای بقای خود در نظام بی‌نظم بین‌المللی، تابع محاسبات منطقه‌ای امنیتی و قدرت بوده و رفتارهای غیر منطقی یا صرفاً ایدئولوژیک جایی در سیاست خارجی این کشور ندارد.

۴. گسترش دامنه‌ی نفوذ هژمونیک چین در منطقه‌ی ایندوپاسیفیک

موضوع دیگری که می‌بایست به آن توجه داشت، برنامه دولت چین برای گسترش نفوذ سیاسی در منطقه از طریق گسترش و تقویت روابط دو یا چندجانبه با کشورهای کوچک و جزیره‌ای در منطقه ایندوپاسیفیک است. باید به این نکته توجه داشت که کشورهای جزیره‌ای اقیانوس آرام از نظر منابع غنی هستند، مرز طبیعی برای ماجراجویی‌های پکن تشکیل می‌دهند و بر مناطق انحصاری اقتصادی (بر اساس کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریاها که چین نیز آن را امضا و تصویب کرده است)، دسترسی گسترده و اختیار قانونی دارند (Kolbe & Devine, 2022). بسیاری از پژوهشگران معتقدند که رقابت هژمونیک میان پکن و واشنگتن باعث شده است تا نقش و اهمیت استراتژیک کشورهای کوچک در منطقه افزایش چشم‌گیری یابد. طی یک دهه گذشته، چین میلیاردها دلار به کشورهای جزیره‌ای اقیانوس آرام پرداخت کرده است که می‌توان آن را بخشی از تلاش‌های مستمر چین برای ایجاد حوزه نفوذ در رقابت با ایالات متحده و متحدانش در منطقه دانست (The Guardian, 2024). به علاوه، بسیاری از سیاستمداران چینی به همکاری و مشارکت پکن با این کشورهای منطقه به عنوان وزنه‌ای بزرگ در برابر استراتژی مهار واشنگتن می‌نگرند. در همین رابطه نکته حائز اهمیت به اقتصاد شکننده کشورهای جزیره‌ای و کوچک منطقه مربوط می‌شود؛ کشورهای کوچک اقیانوس آرام برای حفظ رشد اقتصادی به هزینه‌های عمومی سنگین متکی هستند. بنابراین دولت چین با آگاهی نسبت به این موضوع و میزان نیاز اقتصادی آنان، تلاش برای گسترش نفوذ خود را در این کشورها دو چندان نموده است. در همین زمینه، پکن کمک‌های خارجی متنوعی را برای کشورهای کوچک و جزیره‌ای منطقه مانند پاپوا گینه نو، تونگا، و آنواتو و فیجی را، در قالب پروژه‌های توسعه زیرساخت، کمک‌های انسان دوستانه، تجارت و سرمایه‌گذاری و همکاری اقتصادی فراهم نموده است (Aditya et al, 2024:64). در واقع دولت چین از روابط سیاسی و استراتژیک خود با کشورهای منطقه برای افزایش مشارکت و موقعیت خود در اقیانوس آرام استفاده می‌کند (Lei & Sui, 2021). جایی که رهبران سیاسی این کشورها از حضور و سرمایه‌گذاری چین استقبال می‌کنند؛ برای مثال، ماناسه سوگاواره^۱، نخست وزیر پیشین جزایر سلیمان، حضور چین را به عنوان وزنه تعادلی در برابر ایالات متحده و استرالیا دانسته و آن را گامی مهم برای تغییر معادلات قدرت در منطقه می‌داند. همچنین، امضای پیمان امنیتی بین پکن و جزایر سلیمان در سال ۲۰۲۲ (تنها یک سال پس از شکل‌گیری پیمان آکوس) نیز گامی تاریخی برای هر دو کشور در نظر گرفته شده و در عین حال پتانسیل بیشتری را برای پکن به منظور دستیابی نظامی به جزایر کوچک اقیانوس آرام باز نمود. تداوم چنین رویکردی سبب شد تا دولت جزایر سلیمان بودجه خود را با تزریق ۲۰ میلیون دلاری از سوی پکن تأمین نماید، زیرا چین به دنبال تقویت و ایجاد یک جای پای استراتژیک در منطقه است (South China Morning Post, 2024). از سوی دیگر، تلاش برای دستیابی به یک توافقنامه جامع استراتژیک با جزایر کوک^۲، از دیگر اقدامات پکن برای گسترش نفوذ خود در جزایر اقیانوس آرام بوده است. مارک براون، نخست وزیر جزایر کوک قرار است در سفر ۱۰ تا ۱۴ فوریه

1. Manasseh Sogavare

2. Cook Islands

خود یک برنامه اقدام مشترک برای مشارکت استراتژیک جامع با چین را امضا کند. این درحالی است که ایالات متحده و متحدان منطقه‌ای آن، از جمله استرالیا و نیوزیلند، از زمان امضای توافقنامه امنیتی میان پکن و جزایر سلیمان در سال ۲۰۲۲، نسبت به گسترش نفوذ چین در اقیانوس آرام ابراز نگرانی کرده‌اند. این توافق اجازه می‌دهد نیروهای پلیس چین در جزایر سلیمان مستقر شوند، موضوعی که می‌تواند منجر به افزایش تنش‌ها در منطقه شود (Lodhi, 2025). با این روند، رقابت هژمونیک میان چین و آمریکا در منطقه ایندوپاسیفیک نه تنها به رقابت نظامی و اقتصادی محدود نمی‌ماند، بلکه عرصه‌ای جدید برای رقابت نرم و دیپلماتیک جهت جذب کشورهای کوچک و جزیره‌ای شکل گرفته است. همچنین کشورهای کوچک و جزیره‌ای ایندوپاسیفیک نه تنها بازیگران منفعل، بلکه تبدیل به عوامل مهم و تعیین‌کننده در شکل‌دهی به نظام منطقه‌ای جدید خواهند بود. پیامدهای این رقابت برای ثبات منطقه‌ای و نظام امنیتی موجود بسیار مهم در نظر گرفته شده است، زیرا حضور و نفوذ چین می‌تواند به تغییر معادلات امنیتی، تجاری و سیاسی در منطقه منجر شده و باعث دگرگونی توازن قوا بین قدرت‌های بزرگ منطقه گردد.

۵. تحول‌پذیری رویکرد امنیتی استرالیا به منطقه

استرالیا همواره بازیگری کلیدی در منطقه ایندوپاسیفیک بوده است، منطقه‌ای که بیش از نیمی از جمعیت جهان، دو سوم فعالیت اقتصادی جهانی و برخی از شلوغ‌ترین مسیرهای تجارت دریایی جهان را در خود جای داده است. موقعیت جغرافیایی استرالیا (میان اقیانوس هند و اقیانوس آرام) این کشور را در موقعیت مرکزی برای مشارکت در مسائل امنیتی، اقتصادی و دیپلماتیک منطقه‌ای قرار می‌دهد. حفظ نظم بین‌المللی بر پایه قانون و برقراری امنیت و ثبات منطقه‌ای به منظور جلوگیری از تجاوز و ظهور هژمون‌های منطقه‌ای و تقویت ثبات از طریق مشارکت‌های دفاعی و دیپلماتیک منطقه‌ای از جمله مهم‌ترین اهداف سیاست خارجی استرالیا بوده است. این کشور تلاش می‌کند تا تعادل امنیتی مطلوب منطقه‌ای فعلی را حفظ کرده، نظم بین‌المللی مبتنی بر قانون را تقویت کند و از ارتباط اقتصادی استرالیا با سایر نقاط جهان محافظت کند؛ زیرا استرالیا گسترش روابط اقتصادی منطقه‌ای را عاملی ثبات‌بخش دانسته که می‌تواند منجر به کاهش تنش‌های استراتژیک در منطقه شود.

۱-۵. راهبرد امنیتی استرالیا در منطقه (قبل از تحول در نگرش امنیتی چین)

با پایان یافتن جنگ سرد در دهه ۹۰ میلادی، منطقه ایندوپاسیفیک به دلیل دوری از جنگ و درگیری‌های بزرگ و همچنین به دلیل اولویت قرار دادن مسائل اقتصادی میان بازیگران کلیدی منطقه، رشد اقتصادی قابل توجهی را تجربه نمود. این در حالی بود که هنوز نگرانی‌های ناشی از خیزش چین و رقابت هژمونیک آن با واشنگتن شکل نگرفته بود. باید توجه داشت که استرالیا کشوری جزیره‌ای است و آزادی دریاها و آزادی کشتیرانی به شدت برای آن اهمیت دارد و این چالش‌های امنیتی در حوزه ژئواکونومیک می‌تواند زنجیره تولید و تأمین مواد اولیه و صدور کالاهایش را به خطر اندازد (Mohammadnia & Seifi, 2023:120). در واقع راهبرد کلی امنیتی استرالیا در منطقه پیش از سال ۲۰۲۱ مبتنی بر حصول اطمینان از تکامل منطقه

ایندوپاسیفیک به صورت مسالمت آمیز و شکوفایی در روابط و همکاری های کشورهای منطقه استوار بوده است. منافع کانبرا نیز هم در ثبات و هم در صلح پایداری بوده است که در منطقه وجود خواهد داشت؛ به ویژه، امنیت و رفاه در منطقه، که با احترام به قوانین بین المللی و سایر هنجارها مشخص می شود. رویکرد دولت استرالیا برای حفاظت و پیشبرد بهتر منافع این کشور در منطقه ایندوپاسیفیک با سرمایه گذاری های اساسی در پایه های قدرت ملی این کشور برنامه ریزی شده و کانبرا با دنبال کردن دیپلماسی فعال، از همکاری های توسعه ای خود برای ارتقای اصلاحات اقتصادی و ثبات اجتماعی استفاده نمود (Australi-an Government, 2017). از یک سو تقویت مشارکت استراتژیک جامع با چین، هم برای پیگیری منافع دوجانبه گسترده و هم به دلیل نفوذ فزاینده پکن بر مسائل منطقه ای و جهانی، برای امنیت و رفاه کانبرا در این مقطع زمانی حیاتی تلقی شده بود. این در حالی بود که اتکای استرالیا به چین بدون همسویی عمیق استراتژیک یا ارزش های سیاسی مشترک بوده و با تشدید تنش های ژئوپلیتیکی، پکن به طور فزاینده ای می توانست از تجارت به عنوان ابزاری برای اجبار علیه استرالیا استفاده کند (Kuper, 2025). و ازسویی دیگر، استرالیا به عنوان یک قدرت متوسط در منطقه ایندوپاسیفیک و یکی از مهم ترین متحدین سنتی منطقه ای ایالات متحده شناخته شده و همکاری با واشنگتن تبدیل به هسته اصلی برنامه ریزی استراتژیک و دفاعی استرالیا به منظور تعامل اقتصادی و امنیتی قوی تر در منطقه در نظر گرفته شده بود. کانبرا همواره از توسعه ی مناسبات دوجانبه با سایر دموکراسی های منطقه به منظور ایجاد تعادل قدرت و حفظ منافع ملی در حوزه ایندوپاسیفیک حمایت کرده و در همین راستا افزایش تعاملات دفاعی و امنیتی با کشورهای منطقه از طریق گسترش آموزش و اجرای رزمایش های نظامی، از جمله مواردی بوده اند که دولت استرالیا خود را به انجام آن متعهد دانسته است (Pasand Aghajani & keivan Hosseiny, 2024:148). بسیاری از تحلیلگران معتقدند که با توجه به ویژگی های منحصر به فرد استرالیا در منطقه، یکی از اصلی ترین چالش های پیش روی رهبران سیاسی این کشور، برقراری تعادل دقیق میان حفظ رفاه اقتصادی و تضمین امنیت ملی است. این مسئله در حالی اهمیت پیدا می کند که نظام بین الملل در حال تحول بوده و منطقه ایندوپاسیفیک به سرعت به یکی از پرتنش ترین و پیچیده ترین مناطق در جغرافیای جهانی تبدیل شده است. بنابراین، استراتژی استرالیا در این برهه زمانی، حفظ جایگاه خود به عنوان یک قدرت منطقه ای پایدار و قابل اعتماد بوده که ضمن حمایت از قوانین و هنجارهای بین المللی، با بهره گیری از ظرفیت های خود، نقشی کلیدی در شکل دهی به آینده امنیتی ایندوپاسیفیک ایفا نماید.

۲-۵. ترس، ناامنی و عدم قطعیت دولت استرالیا در قبال تحولات نظامی چین

اساساً مرشایمر معتقد است که در فضای آنارشیک بین الملل، دولت ها هیچگاه نمی توانند مطمئن باشند که قدرت نظامی دیگران صرفاً برای دفاع است و به همین دلیل همیشه باید در تقویت قدرت خود تلاش کنند که همین امر باعث رقابت و افزایش تنش ها می شود، چون دولت ها نمی توانند به نیت های آینده دیگران اطمینان داشته باشند و در یک چرخه هراس و قدرت طلبی قرار گرفته که موجب رقابت و بی ثباتی میان دولت های بزرگ می شود. بنابراین، ترس، ناامنی و عدم قطعیت نه تنها منبع اصلی تعاملات دولت ها در

نظام بین‌الملل هستند بلکه علت اصلی رفتارهای تهاجمی و رقابت‌های قدرت در نظریه مرشایمر به حساب می‌آیند. استرالیا بر اساس این دیدگاه، در مواجهه با چین که کشوری دارای قدرت نظامی بالا و نیت‌های غیرقابل اطمینان است، دچار ترس، ناامنی و عدم قطعیت شده و به همین دلیل سیاست‌های امنیتی خود را با توجه به مقابله نظامی و دیپلماسی دفاعی تنظیم کرده است. با بررسی اسناد دفاعی دولت استرالیا که از سال ۲۰۱۶ به بعد منتشر شده‌اند، مشخص می‌شود بخش عمده تحولات در شرق آسیا حول محور خیزش چین به عنوان یک قدرت بزرگ و نگرانی‌های ناشی از پیامدهای احتمالی آن بر امنیت منطقه شکل گرفته است. برای نمونه، این اسناد بر این نکته تأکید دارند که حفظ ثبات منطقه‌ای تا حد زیادی به نوع استفاده مسئولانه پکن از ظرفیت‌های نظامی آن بستگی دارد (Farneubun, 2022:148). همان طور که کوین راد^۱ نخست وزیر سابق استرالیا در مصاحبه خود اعلام کرد "پکن با نظامی‌سازی سریع و گسترش نیروی دریایی خود، استرالیا، آمریکا و سایر قدرت‌های منطقه را مجبور کرده است تا بار دیگر ظرفیت‌های نظامی خود را بازنگری کنند" (Ferguson, 2023). این درحالی است که بسیاری از مردم در استرالیا نیز نگران امنیت در منطقه خود، از جمله اقیانوس آرام هستند و این نگرانی با توجه به امضای توافق‌نامه امنیتی دوجانبه بین چین و جزایر سلیمان قابل درک است. این توافق‌نامه به طور بالقوه به چین امکان می‌دهد تا در کشوری که نزدیک مرز استرالیا قرار دارد، یک پایگاه نظامی ساخته و نظم منطقه‌ای را به سمت چین محورتر بودن تغییر دهد (Collins, 2022). تلاش‌های چین در چند سال گذشته برای تغییر شکل دائمی منطقه باعث شده است که بسیاری از کارشناسان سیاسی نگران چشم‌انداز تغییر قطعی توازن قدرت جهانی به نفع چین باشند؛ بنابراین یکی از دلایل تصمیم برای گسترش مشارکت استرالیا در امنیت منطقه‌ای از طریق پیمان آکوس، اجتناب از پیامدهای منفی چنین اقدامی از سوی چین بوده است (Forrest, 2023).

اساساً دولت استرالیا، چین را به عنوان یک شریک امنیتی قابل اعتماد نمی‌بیند. ارزیابی استرالیا از حضور چین در اقیانوس آرام، تحت تأثیر نگرانی‌های استراتژیک آن در مورد نقشی است که چین در منطقه ایندوپاسیفیک ایفا می‌کند. این شامل اقدامات قهری علیه سایر کشورهای مدعی در دریای جنوبی چین و تعدادی از رویارویی‌ها با نیروهای دفاعی استرالیا بوده است که کانبرا آن‌ها را «ناامن و غیرحرفه‌ای» توصیف کرده است (Chan, ۲۰۲۵). در همین ارتباط اظهار نظر ریچارد مارلز، وزیر دفاع استرالیا در رابطه با رزمایش‌های نظامی چین در نزدیکی آب‌های استرالیا، نشان‌دهنده عدم اطمینان کانبرا از تحولات و رفتارهای پکن در قبال منطقه بوده است. ریچارد مارلز به خبرنگاران گفت «فقط افزایش اندازه نیروهای نظامی نیست که کشورهای دیگر را نگران می‌کند بلکه این واقعیت که این اتفاق بدون اطمینان و نیت استراتژیک روشن از سوی چین در حال رخ دادن است نگران‌کننده است، چیزی که ما می‌خواهیم ببینیم این است که چین شفافیت و اطمینان استراتژیک ارائه دهد، و درک کند که چرا به چنین تقویت نظامی فوق‌العاده‌ای نیاز دارد» (Wong, 2025). این دیدگاه‌ها نشان‌دهنده نگرانی‌های مداوم سیاست‌گذاران امنیتی استرالیا در مورد پتانسیل چین برای گسترش حضور نظامی خود بوده است. کارشناسان امنیتی استرالیا هشدار می‌دهند

که چین با توسعه تأسیسات دامنظوره با کاربردهای بالقوه نظامی، حضور نظامی خود را در اقیانوس آرام به صورت استراتژیک گسترش می‌دهد. به علاوه بسیاری از صاحب‌نظران و مقامات سیاسی در استرالیا، اقدامات پکن را مخرب و بی‌ثبات‌کننده ارزیابی کرده و بر این باورند که ادامه چنین روندی می‌تواند ارزش‌ها و منافع استرالیا را تهدید یا تضعیف نماید (Greene & Macmillan, 2022). دولت استرالیا با حفظ حساسیت نسبت به نیت واقعی چین، به دنبال ایجاد مکانیزم‌های شفاف‌سازی و قطعیت استراتژیک برای کاهش عدم قطعیت‌های موجود بوده است. در نهایت، روند امنیتی شکل گرفته در استرالیا نمایانگر یکی از نمونه‌های بارز تأثیر شرایط آنارشیک و اصول نظریه مرشایمر در روابط بین‌الملل است که تأکید می‌کند ترس و عدم اطمینان منجر به رقابت نیروی نظامی و پیچیدگی تعاملات میان دولت‌ها می‌شود.

۳-۵. راهبرد امنیتی دولت استرالیا پس از تحول در راهبرد نظامی چین

برای یک تحلیل جامع و بررسی تحولات در ایندوپاسیفیک، می‌بایست متغیر آمریکا را به عنوان یکی از مهم‌ترین فاکتورهای اثرگذار بر منطقه مورد شناسایی قرار داده و نقش آن را در ارتباط با موضوع پژوهش ارزیابی نمود. واشنگتن و کانبرا بر پایه‌ی ارزش‌های دموکراتیک، منافع مشترک و وابستگی‌های فرهنگی، همواره تلاش کرده‌اند تا روابط پایدار خود را به منظور رسیدن به ثبات سیاسی و بین‌المللی در منطقه ایندوپاسیفیک و در سراسر جهان حفظ کنند (US Department of State, 2023). در همین رابطه، تعدد مسائل و موضوعات مشترک میان ایالات متحده و استرالیا (به ویژه مسئله چین) باعث شده تا در سطح منطقه‌ای، دو کشور همکاری‌های امنیتی و نظامی خود را توسعه داده، و ائتلاف‌های نظامی و تعهدات دفاعی متقابل میان خود منعقد نمایند؛ که شاید مهم‌ترین آن شکل‌گیری پیمان آکوس^۱ در سال ۲۰۲۱ بوده که به موجب آن به کانبرا اجازه داده شد به منظور دفاع از خود، نیروی دریایی هسته‌ای در اختیار داشته باشد. اساساً انگیزه و هدف اصلی شکل‌گیری پیمان آکوس ناشی از این تصور است که پکن تبدیل به یک تهدید امنیتی منطقه‌ای رو به رشد گردیده است (Cox et al, 2023:۲). به همین منظور دولت استرالیا از نیروهای دفاعی خود خواسته تا به منظور مقابله با خطرات سطح بالا در منطقه، به یک «نیروی متمرکز» تبدیل شود (Yoshihara et al, 2025).

به واقع، طی سالیان اخیر منطقه ایندوپاسیفیک به دلیل رقابت قدرت‌های بزرگ، به طور فزاینده‌ای به سوی بی‌ثباتی امنیتی در حال حرکت بوده و اسناد استراتژیک دفاعی استرالیا نیز نشان می‌دهد که کانبرا مشتاق بوده است تا موقعیت خود را در منطقه ایندوپاسیفیک، به ویژه در موازنه چین حفظ و تقویت نماید. موقعیت جغرافیایی استرالیا سبب شد که رقابت در منطقه ایندوپاسیفیک یک ملاحظه ضروری برای سیاست‌گذاری در نظر گرفته شود و همین موضوع باعث شده تا دولت استرالیا شدیداً نسبت به تغییرات قدرت نظامی دریایی در منطقه حساس شود (Zhang & Wang, 2023:5). با توجه به اینکه توانمندی‌های نظامی استرالیا برای مدیریت تهدیدات بزرگ برای رهبران این کشور ناکافی درک شده است، دولتمردان استرالیایی تمایل زیادی دارند تا با توسعه سیستم موشکی و تجهیزات نظامی خود، موقعیت برجسته خود را در معماری

امنیتی منطقه‌ای بهبود بخشد. در همین راستا استرالیا تفاهم‌نامه‌ای با ایالات متحده برای توسعه مشترک موشک‌های تهاجمی دقیق امضا کرده و این باور وجود دارد که این همکاری‌ها بازدارندگی در برابر تهدیدات بالقوه را ممکن می‌سازد و تضمین می‌کند که نیروی دفاعی استرالیا برای مقابله با شرایط استراتژیک و حفظ امنیت استرالیایی‌ها مجهز شده است (Yeo, 2025). در چنین شرایطی، باتوجه به تصور تهدید از جانب چین، دولت استرالیا نظریه تهدید چین را منتشر کرده و نتیجه آن باعث شده است تا پکن به طور فزاینده‌ای به عنوان یک تهدید امنیتی مهم در نظر گرفته شود. در همین چهارچوب، تقویت نیروهای نظامی چین بخش بزرگی از این تئوری تهدید بوده که به خودی خود، پتانسیل درگیری‌های نظامی در منطقه را افزایش داده و حتی ممکن است سایر کشورها را تشویق کند تا نیروهای نظامی خود را مدرن کنند (Forrest, 2023). در واقع بزرگ‌ترین نگرانی امنیتی کشورهای حوزه ایندوپاسیفیک به استفاده نظامی پکن از جزایر موجود در دریای جنوبی چین مربوط می‌شود، جایی که با تجهیز آن به تسلیحات نظامی، پکن از یک مزیت و برتری نظامی برخوردار خواهد بود و این مسئله نه تنها بر روابط دوجانبه ناپایدار میان کانبرا و پکن اثر منفی خواهد داشت بلکه برای اندونزی و فیلیپین نیز که اختلاف و مناقشه سرزمینی با چین دارند شدیداً نگران‌کننده خواهد بود. به علاوه، سیاستمداران چینی با گسترش اهداف هژمونیک و توسعه طلبانه خود، کشور استرالیا را در شرایطی قرار داده تا مجبور شود برای رویارویی احتمالی با این کشور، توان دفاعی خود را ارتقاء دهند.

بدین ترتیب می‌توان دریافت که علاقه به برقراری موازنه و مهار چین در منطقه ایندوپاسیفیک، حداقل طی یک دهه اخیر یکی از مهم‌ترین عواملی بوده است که در سیاست دفاعی کانبرا تداوم داشته است. بنابراین بنظر می‌رسد یکی از اصلی‌ترین دلایل پیوستن استرالیا به اتحادها و ائتلاف‌های متعدد، به عقب بودن ظرفیت‌های دفاعی این کشور در مقابل چین مربوط می‌شود. در همین راستا دولت استرالیا تصمیم دارد تا حدود ۲۷۰ میلیارد دلار طی سال‌های آینده برای افزایش توانمندی‌های نظامی و دفاعی خود سرمایه‌گذاری کند (Australian Government Defence, 2022). با بررسی همین مسئله می‌توان خطر و تهدید درک شده از جانب استرالیا در قبال رشد نفوذ چین منطقه ایندوپاسیفیک را پی‌برد. نگرانی موجود در چشم‌انداز سیاسی دولت استرالیا در رابطه با تهدید چین را می‌توان در صحبت‌های وزیر دفاع این کشور به سادگی متوجه شد. آقای انگوس کمبل^۱ وزیر دفاع استرالیا با هشدار نسبت به توسعه نیروهای مسلح چین، اظهار داشت که استرالیا باید به سرعت و به طور اساسی در برنامه‌های دفاعی خود تجدید نظر کند، همچنین کشور استرالیا دیگر قادر نخواهد بود تا به موقعیت جغرافیایی خاص خود علیه تهدیدات امنیتی جدید تکیه کند. ادعای حاکمیت پکن بر دریای جنوبی، نظم جهانی مبتنی بر قوانین در منطقه ایندوپاسیفیک را به گونه‌ای تهدید می‌کند که بر منافع ملی دولت استرالیا تأثیر منفی می‌گذارد (McLeod, 2023). بنابراین باتوجه به تحولات راهبردی استرالیا در سایه تغییرات نظامی چین و شکل‌گیری ائتلاف‌هایی مانند آکوس، می‌توان نتیجه گرفت که راهبرد امنیتی استرالیا به سمت یک رویکرد پیچیده و چندبعدی مبتنی بر موازنه قوا و اتحادهای راهبردی تغییر کرده است. این رویکرد، تأکیدی بر اهمیت ترکیب توانمندی‌های نظامی،

دیپلماتیک و فناوری برای حفظ ثبات و امنیت منطقه‌ای است. از این رو، مطالعه بیشتر رفتار چین و ارزیابی دقیق واکنش‌های استرالیا در چهارچوب این راهبرد جامع، کلید فهم بهتر رقابت استراتژیک آینده در ایندوپاسیفیک خواهد بود.

۶. پیامدهای گسترش حضور نظامی چین در منطقه برای دولت استرالیا

تغییر پویایی قدرت در منطقه، افزایش نفوذ سیاسی و اقتصادی چین و افزایش قدرت نظامی پکن، از جمله عواملی هستند که باعث شده حضور چین در منطقه ایندوپاسیفیک یک تصور تهدید برای استرالیا ایجاد کند. طرح حضور نظامی چین به عنوان یک تهدید وجودی برای استرالیا به وضوح منافع استراتژیک آن را مختل کرده و نقش آن را به عنوان یک بازیگر سنتی و مسلط در منطقه ایندوپاسیفیک کاهش می‌دهد. همان طور که ریچارد مارلز^۱، وزیر دفاع، هنگام ارائه و بررسی امنیت استراتژیک ۲۰۲۳ اظهار داشت، دولت استرالیا تاکید داشته که قدرت نظامی چین افزایش یافته و این افزایش قدرت شامل تقویت نیروهای نظامی در جزایر اقیانوس آرام بوده و به خودی خود پتانسیل درگیری نظامی در منطقه را افزایش می‌دهد (Aditya et al, 2024:74). علیرغم تردید در مورد چنین نگرانی‌های به ظاهر اغراق آمیزی، چین به عنوان یک تهدید آشکار برای منافع استراتژیک و نظامی استرالیا ظاهر شده است. این موضوع را می‌توان بسادگی در عبارت «بزرگ‌ترین تشکیلات نظامی»، توسط دولت استرالیا برای توصیف تهدید و چالش‌های استراتژیک چین مشاهده کرد. دولت استرالیا مدعی است که چین از سال ۱۹۴۵ تا کنون بزرگ‌ترین افزایش در تشکیلات نظامی را در بین هر کشوری انجام داده است. دولت استرالیا در بیانیه خود آورده است که «چین اکنون بزرگ‌ترین و بلندپروازترین کشور از پایان جنگ جهانی دوم است (Austin, 2024). بازنگری در سیاست‌های دفاعی استرالیا در شرایطی انجام شده که ریچارد مارلز وزیر دفاع استرالیا آن را به عنوان «سخت‌ترین محیط استراتژیک (استرالیا) در بیش از ۷۰ سال گذشته توصیف کرده» و به طور خاص، دولت آنتونی آلبنیز^۲ تصمیم گرفت در واکنش به افزایش قدرت و تهدید سریع و غیرشفاف ارتش چین و تشدید رقابت ایالات متحده و چین، بازنگری را ادامه دهد (Tran, 2023). طرح استراتژی دفاع ملی^۳ استرالیا ۲۰۲۴ که در پاسخ به بررسی استراتژیک دفاعی^۴ ۲۰۲۳ این کشور توسعه یافته و چهارچوب استراتژیک دولت استرالیا جهت هدایت تغییرات مهم و فوری مورد نیاز برای رسیدگی به شرایط استراتژیک و چالش برانگیز را ترسیم می‌کند. این طرح همراه با برنامه سرمایه‌گذاری یکپارچه^۵ طرحی است برای انتقال جاه طلبانه نیروی دفاعی استرالیا (ADF)^۶ به یک نیروی متمرکز و یکپارچه که قادر به محافظت از امنیت کشور استرالیا برای دهه‌های آینده باشد (Australian Government Defence, 2024b). بدین ترتیب، دفاع از کشور استرالیا و منطقه

1. Richard Marles

2. Anthony Albanese

3. National Defence Strategy

4. Defence Strategic Review

5. Integrated Investment Program

6. Australian Defence Force

در درجه نخست، مشارکت با شرکای امنیتی به منظور دفاع جمعی از ایندوپاسیفیک و همچنین حفظ نظم جهانی مبتنی بر قانون، از مهم‌ترین بخش‌هایی خواهد بود که نیروی دفاعی استرالیا از آن اطمینان حاصل خواهد نمود. از یک سو، اتحاد استرالیا با ایالات متحده برای امنیت ملی کانبرا اساسی تلقی شده و دولت آلبانیز به تعمیق و گسترش همکاری‌های دفاعی و نظامی خود با ایالات متحده آمریکا و همکاری با دولت بریتانیا تحت نظارت پیمان آکوس متعهد خواهد بود. به علاوه، دولت استرالیا عمیقاً بر تقویت روابط دفاعی خود در سراسر آسیای جنوب شرقی، اقیانوس آرام و همچنین در مناطق اقیانوس هند و شمال آسیا متمرکز خواهد شد. از سویی دیگر، دولت آلبانیز به سرعت به سمت ایجاد یک مرکز تولید موشک‌های هدایت شونده محلی از طریق مشارکت دفاع با لاکهید مارتین استرالیا حرکت کرده است. پروژه‌هایی از این دست در قالب بخشی از پروژه تسریع توانایی‌های حمله دوربرد و در راستای استراتژی دفاع ملی ۲۰۲۴ و با ده‌ها میلیارد دلار، از جمله سرمایه‌گذاری ۱۶ تا ۲۱ میلیارد دلاری برای تولید مهمات مستقل در استرالیا قابل بررسی است (Australian Industry & Defence Network, 2025).

علاوه بر این، حضور پکن با بودجه خود در پروژه‌های زیربنایی کشورهای اقیانوس آرام نیز نگرانی‌هایی را در مورد بدهی و وابستگی اقتصادی ایجاد می‌کند. چین با ایجاد مشارکت نزدیک‌تر با کشورهای جزیره‌ای و کوچک در اقیانوس آرام، جایگاه خود را به عنوان بازیگر اصلی در پویایی‌های ژئوپلیتیک منطقه‌ای تثبیت کرده و با این حرکت استراتژیک، فرصت‌های جدیدی را برای توسعه اقتصادی و منافع استراتژیک خود باز می‌کند (Febrian & Azzahra, 2025). استرالیا نگران است که کشورهای اقیانوس آرام گرفتار مسئله وام به چین شوند و در برابر فشارهای سیاسی و اقتصادی که چین می‌تواند ایجاد کند، آسیب‌پذیر شده و از این مسئله برای به دست آوردن مزیت استراتژیک برای خود در منطقه استفاده نموده و همراه با آن تلاش‌های استرالیا برای تقویت دموکراسی و حاکمیت قانون در منطقه را تضعیف کند. استرالیا، متحد کلیدی ایالات متحده در ایندوپاسیفیک این تحولات را جدی می‌گیرد، به ویژه با توجه به اینکه چنین همکاری‌هایی می‌تواند به طور بالقوه راه را برای حضور مسلط‌تر نیروهای چین در اقیانوس آرام هموار کند. ایالات متحده آمریکا نیز این تحولات را بخشی از استراتژی گسترده‌تر چین برای به چالش کشیدن نظم بین‌المللی تحت رهبری غرب می‌داند. ساخت یک پایگاه نظامی در جزایر سلیمان می‌تواند بدترین خبر ممکن برای کانبرا و واشنگتن باشد زیرا در این صورت پکن قادر خواهد بود خطوط تدارکات استراتژیک به استرالیا را مسدود کرده و متحدان آمریکا را در منطقه منزوی نماید و همزمان با گسترش ناوگان ماهی‌گیری خود، دولت‌های منطقه را تحت فشار قرار داده تا با چین معاهدات دوجانبه امضا نمایند. این درحالی است که برخی از تحلیلگران بر این باورند که این توافقات می‌تواند نخستین مرحله در یک طرح بزرگ‌تر (شامل حضور نظامی دائمی چین) در منطقه باشد. به علاوه، برای دولت استرالیا دلسردکننده خواهد بود که به صورت بالقوه با چشم‌انداز پهلوگیری کشتی‌های چینی در فاصله نه چندان دور از سواحل کشورش مواجه شود (Hollingsworth, 2022). با این حال، آنچه بیشتر برای استرالیا نگران‌کننده است، سناریوهای مختلف مربوط به فعالیت نظامی است که چین می‌تواند در نزدیکی قلمرو مستقل خود انجام دهد. این‌ها شامل تمرینات نظامی، افزایش ظرفیت‌های دفاعی و افزایش فعالیت‌های نظارتی است. همچنین، ادعای

حاکمیت پکن بر دریای جنوبی چین، نظم جهانی مبتنی بر قوانین در منطقه ایندوپاسیفیک را تهدید می‌کند؛ به شکلی که بر منافع ملی استرالیا تأثیر منفی برجای خواهد گذاشت (Knott, 2023). استرالیا و ایالات متحده آمریکا نیز با احتیاط زیادی این تحولات در منطقه را دنبال می‌کنند. واشنگتن و کانبرا مدت‌هاست که به دنبال حفظ ثبات و نفوذ خود در اقیانوس آرام از طریق کمک‌های اقتصادی و مشارکت استراتژیک با کشورهای جزیره‌ای بوده‌اند. این در حالی است که حضور مسلط و فزاینده چین در منطقه می‌تواند توازن قدرت را تغییر دهد، به ویژه اگر این توافقات منجر به بهبود زیرساخت‌هایی شود که به طور بالقوه می‌تواند برای اهداف نظامی استفاده شود (Febrian & Azzahra, 2025). این تصور تهدید در نهایت استرالیا را نیز برآن داشت تا همکاری امنیتی و دفاعی خود را با کشورهای اقیانوس آرام و متحدانش افزایش دهد. همچنین به منظور انطباق فوری با تغییرات استراتژیکی در منطقه، کانبرا تلاش کرده است تا پایه‌های زیرساخت امنیتی خود را در قالب چارچوب‌های چندجانبه‌گرایی کوچک (آکوس و کوآد) تعریف نماید. علاوه بر این، به منظور پاسخ به محیط امنیتی غیرقابل پیش‌بینی، به ویژه نگرانی‌ها در مورد استفاده چین از قدرت نظامی در چندین منطقه بحران‌خیز در ایندوپاسیفیک، مانند دریای جنوبی و شرقی چین و تنگه تایوان، که می‌تواند خطرات آزادی ناوبری و حقوق دریایی استرالیا را در آینده افزایش دهد، استرالیا مصمم است با توسعه قابلیت‌های دفاعی و تسلیحات هسته‌ای خود، به تهدیدات پیش‌رو در آینده پاسخ دهد. از همین رو، دولت استرالیا در نظر دارد تا ۶۳ میلیارد دلار در دهه آینده برای زیردریایی‌های هسته‌ای، سلاح‌های متعارف و زیرساخت‌های خود هزینه کند (Clark, 2024). بودجه ۲۵-۲۰۲۴ استرالیا، بودجه دفاعی این کشور را طی یک دهه، به ۷۶۴ میلیارد دلار افزایش می‌دهد تا از نیروی دفاعی توانمندتر و متکی به خود حمایت کرده تا در نهایت امنیت استرالیا در آینده حفظ شود (Australia Government Defence, 2024). دولت استرالیا با اتخاذ رویکردی ترکیبی از افزایش ظرفیت‌های دفاعی، تعمیق اتحادهای راهبردی و توسعه دیپلماسی منطقه‌ای، در تلاش است تا ضمن مواجهه با چالش‌های به‌وجود آمده، نقش خود را به عنوان بازیگری کلیدی در حفظ ثبات و امنیت ایندوپاسیفیک حفظ نماید.

نتیجه‌گیری

بررسی‌ها نشان می‌دهد که گسترش قدرت نظامی چین در منطقه ایندوپاسیفیک، به‌ویژه افزایش توانمندی‌های دریایی پکن - از جمله در اختیار داشتن بزرگ‌ترین ناوگان جهان از نظر تعداد کشتی‌ها، نظامی‌سازی جزایر و نفوذ گسترده در میان کشورهای کوچک منطقه - در چهارچوب فضای آنارشیک نظام بین‌الملل، باعث ایجاد ترس، نگرانی و عدم اطمینان عمیق در کشورهای منطقه از جمله استرالیا شده و در نهایت به تحولات بنیادینی در محیط استراتژیک منطقه منجر شده است. قدرت دریایی رو به رشد چین این امکان را به وجود آورده است تا پکن دسترسی دریایی استرالیا به بازارها و منابع را تهدید نموده و به طور بالقوه منافع وجودی و حیاتی استرالیا را به چالش بکشد. اگرچه چین بزرگ‌ترین شریک تجاری استرالیا محسوب می‌شود اما تهدیدات نظامی قابل‌تصور و عدم قطعیت‌های موجود و نزدیک شدن به خاک استرالیا، همراه با حمایت از ارتش آزادی‌بخش برای تأسیس پایگاه‌های نظامی در کشورهای جزیره‌ای

منطقه، استرالیا را وادار کرده تا با انتخاب ایالات متحده آمریکا به عنوان هدایت‌گر اصلی در مدیریت ثبات و امنیت منطقه‌ای، به تقویت توان نظامی تهاجمی خود پرداخته، موازنه قوای منطقه‌ای را به سود خویش تغییر داده و بقای خود را در نظام بین‌الملل تضمین نماید. در چنین شرایطی استرالیا از طریق تقویت چهارچوب‌های امنیتی کوچک‌تر با ایالات متحده، نوسازی نیروهای دفاعی و تمرکز بر توسعه توانایی‌های حمله‌دوربرد، سیاست‌های دفاعی و رویکرد خود نسبت به مسائل امنیتی را بازنگری کرده و این موارد را به عنوان اولویت‌های اصلی راهبرد امنیتی خود تعیین نموده است و تلاش دارد تا جایگاه و موقعیت استراتژیک خود را به عنوان مهم‌ترین متحد راهبردی واشنگتن در منطقه بازیابی نماید. نتایج پژوهش نشان می‌دهد که افزایش حضور نظامی چین در منطقه ایندوپاسیفیک طی بازه زمانی ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۴، از یک سو موجب بروز و تشدید بی‌اعتمادی و ابهام در ارزیابی نیت چین از سوی دولت استرالیا شده، و از سوی دیگر زمینه‌ساز بازنگری اساسی در راهبرد امنیتی استرالیا، در قالب تدوین یک رویکرد جامع امنیتی به منظور تقویت و به حداکثر رساندن قدرت نسبی استرالیا در منطقه شده است. تغییر در سطح بودجه دفاعی استرالیا، در مرکز توجه قرار گرفتن مسئله توازن قدرت در منطقه و تلاش دولت استرالیا برای بهبود بخشیدن به جایگاه خود در ایندوپاسیفیک، از جمله مهم‌ترین موضوعاتی است که در ارتباط با فرضیه فوق اهمیت پیدا کرده است. دولتمردان استرالیایی بقای خود را در نظام آنارشیک بین‌الملل، نخست در گروهی ارتقای توانمندی‌های درونی خود تعریف نموده و سپس با ائتلاف‌سازی‌های منطقه‌ای با متحدان راهبردی خود قصد دارند تا مانع ظهور یک هژمون منطقه‌ای جدیدی شده و در نهایت امنیت و ثبات را در منطقه حفظ و تضمین نمایند. این پژوهش پیشنهاد می‌کند که دولت استرالیا رویکردی چندجانبه همراه با چشم‌اندازی بلندمدت در قبال گسترش حضور نظامی چین در منطقه اتخاذ کرده و به تقویت چهارچوب‌هایی در منطقه بپردازد که اولویت‌های امنیتی کشورهای منطقه را تأمین می‌نماید. به علاوه، اولویت قائل شدن برای دیپلماسی در حل بحران‌های امنیتی در منطقه و ارزیابی دقیق از خطرات بالقوه در کنار توجه به قابلیت‌های سیاسی، نظامی و اقتصادی خود از جمله مهم‌ترین موضوعاتی است که سیاستگذاران استرالیایی می‌توانند در چالش‌های پیش‌رو به آن‌ها توجه کنند.

References

1. Abediny Koshkuieh, H.; Masoudnia, H. & Goodarzi, M. (2022). The U.S Foreign Policy against Iran during the Presidency of Obama and Trump (Based on Mearsheimer's Offensive Realism and Walitz's Defensive Realism), Iranian Political Research, Issue 34. Vol. 9 Winter 2022, <https://sanad.iau.ir/en/journal/se/Issue/39354>. (in Persian)
2. Aditya, M.; Amin, K. & Paramitha, D. (2024). China's Military Engagement in The Pacific Region: Implications For Australia's Defence and National Security Policy, Papua Journal of Diplomacy and International Relations, Volume 4, Issue 2, DOI: 10.31957/pjdir.v4i2.3545
3. Alenezi, D. A. (2020). US rebalance strategy to Asia and US-China rivalry in South China Sea from the perspective of the offensive realism, Review of Economics and Political Science, Vol.

9 No. 2, pp. 102-115

4. Asemani, H. (2023), Military Diplomacy and foreign policy of China, Iranian Research Letter of International Politics, Vol. 11, No. 1, p 1-25, Doi: 10.22067//irlip.2022.69383.1047. (in Persian)
5. Austin, G. (2024). China's military buildup: The biggest since 1945, <https://www.uts.edu.au/acri/research-and-opinion/commentary/chinas-military-buildup-biggest-1945>
6. Australian Government, (2017). Chapter three: A stable and prosperous Indo-Pacific, <https://www.dfat.gov.au/sites/default/files/minisite/static/4ca0813c-585e-4fe1-86eb-de665e65001a/fpwhitepaper/foreign-policy-white-paper/chapter-three-stable-and-prosperous-indo-pacific.html>
7. Australian Government Defence, (2022). Budget 2022-23 delivers record investment in Defence and supporting our veterans, <https://www.minister.defence.gov.au/media-releases/2022-03-29/budget-2022-23-delivers-record-investment-defence-and-supporting-our-veterans>
8. Australian Government Defence, (2024). A generational investment in Australia's Defence, <https://www.minister.defence.gov.au/media-releases/2024-05-14/generational-investment-australias-defence>
9. Australian Government Defence, (2024b). 2024 National Defence Strategy, <https://www.minister.defence.gov.au/media-releases/2024-04-17/2024-national-defence-strategy>
10. Australian Industry & Defence Network, (2025). Albanese Government purchases more guided missiles as part of future made in Australia, <https://aidn.org.au/albanese-government-purchases-more-guided-missiles-as-part-of-future-made-in-australia/>
11. Bisley, N. (2024). The Quad, AUKUS and Australian Security Minilateralism: China's Rise and New Approaches to Security Cooperation, Journal of Contemporary China, DOI: 10.1080/10670564.2024.2365241
12. Collins, J. (2022). What Australians fear with China pressing in the Pacific, <https://www.lowy-institute.org/the-interpreter/what-australians-fear-china-pressing-pacific>
13. Chan, E. (2025). How worried should Canberra be about China's security interests in the Pacific? Perspectives from PRC and Pacific interlocutors, <https://www.uts.edu.au/news/2025/07/how-worried-should-canberra-be-about-chinas-security-interests-in-the-pacific>
14. Clark, C. (2024). Australia unveils 'historic' defense boost to 2.4% of GDP in decade, but critics say too little, too late, <https://breakingdefense.com/2024/04/australia-unveils-historic-defense-boost-to-2-4-of-gdp-in-decade-critics-say-too-little-too-late/>
15. Cox, L.; Cooper, D. & O'Connor, B. (2023). The AUKUS umbrella: Australia-US relations and strategic culture in the shadow of China's rise, International Journal 1-20
16. Dhamar Averill, A. Maudjana Saragih, H. (2024). Australia's Defense Strategy in Dealing with Potential Threats from China in The Asia Pasific Region, Journal of Islamic and International Affairs, Volume 09, No 2

17. Eaglen, M. (August 22, 2024). China Has Built the Strongest Military in the Indo-Pacific, <https://www.aei.org/op-eds/china-has-built-the-strongest-military-in-the-indo-pacific/>
18. Farneubun, P. (2022). China's Rise and its Implications for Australian Foreign Policy, *Papua Journal of Diplomacy and International Relations*, 2(2), 142-162.
19. Febrian, S. & Azzahra, A. (2025). Ripple Effects of the China-Cook Islands Pact: Pacific Security & Indonesia's Strategic Moves, <https://moderndiplomacy.eu/2025/03/15/ripple-effects-of-the-china-cook-islands-pact-pacific-security-indonesias-strategic-moves/>
20. Ferguson, S. (March 9, 2023). Former prime minister Kevin Rudd warns of risk of 'accidental war' with China, <https://www.abc.net.au>
21. Forrest, A. (June 1, 2023). why China is a national threat to Australia, <https://www.aspistrategy.org.au/why-china-is-a-national-security-threat-to-australia/>
22. Greene, A. Macmillan, J. (2022). Fears grow of possible miscalculation involving Australian military in contested South China Sea, <https://www.abc.net.au/news/2022-07-14/possible-miscalculation-australian-military-in-south-china-sea/101236626>
23. Hollingsworth, J. (2022). Why Australia and the US care so much about China's security pact with a tiny Pacific Island nation, <https://edition.cnn.com/2022/04/21/australia/solomon-islands-china-pact-apac-threat-intl-hnk-dst/index.html>
24. Knott, M. (April 24, 2023). Defence review pulls no punches: China the biggest threat we face, <https://www.smh.com.au/politics/federal/defence-review-pulls-no-punches-china-is-the-biggest-threat-we-face-20230424-p5d2r7.html>
25. Kolbe, J. & Devine, P. (2022). China Is Sweeping Up Pacific Island Allies, <https://foreignpolicy.com/2022/07/01/pacific-island-countries-us-china-influence-strategy-cofa/>
26. Kuper, S. (2025). Balancing act: Debate continues around Australia's economic v national security, <https://www.defenceconnect.com.au/geopolitics-and-policy/15662-balancing-act-debate-continues-around-australias-economic-versus-national-security>
27. Lei, Y. & Sui, S. (2021). China-Pacific Island Countries Strategic Partnership: China's Strategy to Reshape the Regional Order, East Asia, DOI: 10.1007/s12140-021-09372-z
28. Lodhi, A. (2025). Why a China deal has set off a Cook Islands-New Zealand spat, <https://www.aljazeera.com/news/2025/2/10/why-a-china-deal-has-set-off-a-cook-islands-new-zealand-spat>
29. Lomia, E. (2020). Political Realism in International Relations: Classical Realism, Neo-realism, and Neo-Classical Realism, *International Journal of Social, Political and Economic Research*, Volume 7, Issue 3, 2020, 591-600
30. McLeod, C. (May 30, 2023). Defence Chief Angus Campbell's Fresh Warning on China military expansion, <https://www.skynews.com.au/breaking-news/defence-chief-angus-campbells-fresh-warning-on-chinas-military-expansion/news-story/b694fa2afla10ad-74c887097134ec09f>

31. Mearsheumer, J. (2001). *The Tragedy of Great Power Politics*, printed in the United States of America, Norton
32. Mearsheumer, J. (2006). Structural Realism, in Tim Dunne, Milja Kurki and Steve Smith, eds., *International Relations Theories: Discipline and Diversity*, Oxford: Oxford University Press
33. Mehdizadeh, S. H. & Simbar, R. (2026). China's security capacity against the military-industrial complexes of the United States of America (2000 to 2022), *Iranian research letter of international politics*, 14 (01), 103-124 <https://doi.org/10.22067/irlip.2026.87846.1528>. (in Persian)
34. Meibodi, H. & Pahlevani, N. (2024), Japan in the Dual Dilemma of Cooperation and Conflict in the Face of China's Regional Challenge (2000-2021), *Iranian research letter of international politics*, Vol. 12, No. 1, <https://doi.org/10.22067/irlip.2023.73770.1193>. (in Persian)
35. Mohammadnia, M. & Seifi, A. (2023). The Place of the AUKUS Alliance in US Foreign Policy Towards China and Its Consequences, *The Journal of Foreign Policy*, https://fp.ipisjournals.ir/issue_48703_49160.html?lang=en. (in Persian)
36. Mokarmipour, M.; Mirzaei, B. Ahmadi, F. & Hatami, H. (2022). Analysis of the foreign policy of Barack Obama and Donald Trump against Iran Based on aggressive realism, *Quarterly Encyclopedia of Political Science*, Vol 3, Issue 8. (in Persian).
37. Mokarmipour, M.; Haghtash, M. & Anvari, H. (2023). America's foreign policy towards Afghanistan based on John Mersheimer's offensive realism opinions from (2001-2020), *International Politics Studies Journal*, Vol 3, Issues 3. (in Persian).
38. Monavari, A & Azad, M. (2025), NATO and China's containment policy in the Indo-Pacific, *Iranian research letter of international politics*, 13, 188-209, <https://doi.org/10.22067/irlips.2025.89149.1554>, (in persian)
39. Mysicka, S. (2021). Offensive Realism and the future of China's Rise, *Inha Journal of International Studies*, Pacific Focus, Vol. XXXVI, No. 1 (April 2021), 63-91.
40. Pasand Aghajani, S. & Keivan Hosseiny, A. (2024). Australia's security strategy in the Indo-Pacific region and China's containment variable (2020-2023), *Studies of International Relations Journal*, Issue 3.Vol. 17 <https://sanad.iau.ir/en/journal/prb/Issue/53334>. (in Persian).
41. Robertson, P. (2024). The Military Rise of China: The Real Defence Budget Over Two Decades, *Defence and Peace Economics*, 35:7, 809-825, DOI: 10.1080/10242694.2024.2342043
42. Salehi, M. & Zare, R. (2018). Power Vacuum and it's Impacts on the Middle East Security, *Studies of International Relations Journal*, Issue 4, Vol 10, <https://sanad.iau.ir/en/journal/prb/Issue/46993>. (In Persian).
43. Salman Mohammed, Z. & Shihab Ahmed, H. (2024). The Repercussions of Chinese Military Power and Capabilities' Development on Regional Conflicts: The South China Sea as an Example, *Kurdish Studies*, Volume: 12, No: 1, pp. 1603-1613
44. South China Morning Post, (2024). Solomon Islands props up budget with China's US\$20 million injection, <https://www.scmp.com/news/asia/australasia/article/3270629/solomon-is>

- lands-pros-budget-chinas-us20-million-injection
45. The Guardian, (NOV 21, 2024). 'Resurgence' in China aid to Pacific amid tussle with US for influence, <https://www.theguardian.com/world/2024/nov/21/china-pacific-islands-aid-us-relationship-influence>
 46. Tran, L. (2023). Unpacking Australia's 2023 Defence Strategic Review, <https://www.csis.org/blogs/new-perspectives-asia/unpacking-australias-2023-defence-strategic-review>
 47. US Department of State (July 27, 2023). The United States-Australia relationship, <https://www.state.gov/the-united-states-australia-relationship/>
 48. Yoshihara, T.; Bianchi, J. & Nicastro, C. (2025). Focused Force: China's Military Challenge and Australia's Response, <https://csbaonline.org/research/publications/focused-force-chinas-military-challenge-and-australias-response>
 49. Yeo, M. (2025). Australia inks MoU with the US to develop Precision Strike Missile, <https://breakingdefense.com/2025/06/australia-inks-mou-with-the-us-to-develop-precision-strike-missile/>
 50. Walt, S. (1988). Testing Theories of Alliance Formation: The Case of Southwest Asia, *International Organization*, Vol. 2, No. 42, pp. 140-157.
 51. Walters, R. (May 26, 2023), China's military puts Indo-Pacific on edge, <https://www.gisreportsonline.com/r/china-indo-pacific-military/>
 52. Wijaya, S.; Widjayanto, J. & Nuriada, W. (2022). China's Military Presence in the South China Sea and the AUKUS Alliance on Indonesia's Defense Strategy: A Review of the Land Defence Aspects, *Journal of Modern Warfare and Defense Strategy*, 8(1), 69-82. <https://doi.org/10.56555/sps.v8i1.1193>
 53. Woldearegay, T. (2024). An offensive realism approach to navigate the changing dynamics of summit-level dialogue between the AU and great powers, *Politics & International Relations*, VOL. 10, NO. 1
 54. Wong, Tessa, (2025). Australia asks China to explain 'extraordinary' military build-up, <https://www.bbc.com/news/articles/clygv101y5ro>
 55. Zhang, S. (2022). Rise of China and its behaviours in the South China Sea: an analysis of defensive realism perspective, *Liberal Arts & Social Sciences International Journal*, Vol. 6, No. 1
 56. Zhang, X. & Wang, Z. (2023). Re-orienting China-Australia Relations in the Theoretical Perspective of Security Dilemma, *SHS Web of Conferences* 169, <https://doi.org/10.1051/shsconf/202316901056>
 57. Zhu-Maguire, I. (2024). Looking back at the Biden administration's Pacific strategy, <https://www.lowyinstitute.org/the-interpreter/looking-back-biden-administration-s-pacific-strategy>